

Art Embeder efterhaanden ved Balance blive lønne med fast Gage er gaaet ud fra, at en-
 deel Embeder snart blive ledige, ved hvilke
 Statskassen, naar de gif over til fast Lønning,
 kunde faae nogen Gevinst, medens der ved
 Siden deraf vel var andre, hvorved Foran-
 dringen vilde medføre noget Tab for Stats-
 kassen; men derved vilde altfaa Tab og Ge-
 vinst ved disse Embeder, efterhaanden som man
 gif videre frem, omtrent komme til at balan-
 cere. Hvis man derimod vil fremsthynde Over-
 gangen med Hensyn til samtlige Embeder, naar
 vedkommende Embedsmænd andrage paa at
 maatte sættes paa fast Gage, vil Følgen deraf
 være, at man først og strax vil faae alle de
 Embeder satte paa fast Gage, med Hensyn til
 hvilke Statskassen lider Tab ved Forandringen,
 thi det er naturligt, at ingen Embedsmand
 søger at komme paa fast Gage, naar han ikke
 vinder derved, og saaledes vil Lønningsmaaden
 for alle de Embeder, hvortil Statskassen skal
 hbe et Tilflud ud over den Indtægt, som have
 af Sportlerne, først blive forandret. Det er
 det, jeg ikke kan finde rigtigt; jeg troer, at
 man, naar ikke ganske særdeles Omstændigheder
 foreligge for et enkelt Embedes Vedkommende,
 bør lade den hele Forandring indtræde, efter-
 haanden som Embederne blive vakante, og
 denne Betragtning har medført, at jeg ikke kan
 stemme for det foreliggende Lovforslag.

Justitsministeren: Ved at henholde
 mig til § 10 i Loven af 19de Februar 1861
 om fast Lønning for Magistratsembedsmænd og
 Retsbetjente er jeg gaaet ud fra, at den Ho-
 vedbetragtning, hvorpaa Loven støttede sig, var
 den, at man vilde fjerne de under Sagens Be-
 handling stærkt fremhævede Ulemper, som man
 antog fandt Sted navnlig med Hensyn til For-
 holdet mellem Embedsmændene og Befolkning-
 en, paa Grund af den Lønningsmaade, der
 hidtil har været brugt. Jeg fandt ogsaa et
 Udtryk for, at dette var Hovedbetragtningen
 deri, at § 10 ikke blot, saaledes som de øvrige
 Dele af Loven, tilstøder en Overgang i Tilfælde
 af Balance, men udtrykkelig forudsætter, at Em-
 bedsmænd kunne søge om at lønnes med fast
 Gage ogsaa udenfor de Tilfælde, hvor der er
 Spørgsmaal om Afstedigelse, da der naturlig-

vis maa træffes en Afgjørelse. De finantstielle
 Hensyn have sikkert havt deres Indflydelse, men
 jeg har rigtignok ikke kunnet gaae ud fra, at
 Meningen har været, at man skulde standse
 den raske Udvikling af at faae Embedsmænd
 satte paa fast Gage paa Grund af den Indfly-
 delse, dette maastee i nogle Tilfælde kunde have
 med Hensyn til Finantserne. Den ærede Rigs-
 dagsmand for Svendborg Amts Ste Valgfreds
 (S. A. Hansen) bemærkede, at man ikke kunde
 gjøre Regning paa, at nogen Embedsmand vilde
 søge at komme paa fast Gage, naar han ikke
 kunde vinde derved, og jeg troer heller ikke, at
 Nogen vil gjøre det, undtagen han kan have
 nogen Fordeel derved, men jeg søger ikke den
 Fordeel, som kan bestemme en Embedsmand
 til at ønske at komme paa fast Gage, i, at han
 derved haaber at kunne sikke sig en større
 Pengeindtægt; jeg antager, at en Embedsmand
 i mange Tilfælde vil finde, at det er et saa
 stort Gode ved hver Maanedes Begyndelse at
 kunne indrette sit Huusholdningsbudget efter et
 bestemt Beløb, som han faaer i fast Gage, at
 han, selv om han derved maa gjøre Afkald paa
 en mulig større Indtægt igennem Sportler,
 dog vil foretrække hiint. Det forekommer mig
 ogsaa, at naar man først er kommen ind paa
 at gennemføre den faste Lønning, vil der vindes
 særdeles Meget med Hensyn til Skyldstgjørelsen
 af de forskjellige Diemed, som man tilfigter
 udenfor det reent pekuniære Hensyn, ved saa-
 vidt muligt at lade Embedsmændene gaae over
 paa fast Gage.

S. A. Hansen: Dersom det var Lov-
 givningsmagtens Mening med Loven af 19de
 Februar 1861, at Overgangen til fast Løn i
 det Hele skulde fremsthyndes saa meget som mu-
 ligt, saa antager jeg, at man vilde have indsat
 i Loven en Bestemmelse om, at det skulde staae
 enhver Embedsmand frit for, for sit Vedkom-
 mende at forlange fast Løn, istedetfor at blive
 lønnet paa den hidtilværende Maade, men en saa-
 dan Bestemmelse findes aldeles ikke i Loven.
 Den har ikke engang givet Ministeriet Bemyn-
 digelse til, efter vedkommende Embedsmænds
 Ansøgning, at indrømme dem, at de maatte
 komme paa fast Løn, men den har udtrykkelig
 bestemt, at dette Spørgsmaal i ethvert Tilfælde